

Sygn. akt *IV U 647/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

**Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę

na skutek odwołania S. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 06/04/2016 znak (...)

i z dnia 11/05/2016 r. (...)

I. zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 06/04/2016 znak: (...)i z dnia 11/05/2016 r. znak: (...)w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. M. prawo do emerytury poczynając od dnia 23 marca 2016r. oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.-

II. w pozostałej części odwołania oddala.

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 647/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 listopada 2017 r.

Decyzją z dnia 06.04.2016r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., odmówił wnioskodawcy S. M. prawa do emerytury. W uzasadnieniu Zakład wskazał, że wnioskodawca przed dniem 1 stycznia 1999r. nie udowodnił 15-letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 11 lat 6 miesięcy i 16 dni. Nie uwzględniono jako okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych okresu pracy od 23.06.1975r. do 02.08.1975r. w KWK (...), gdyż pracodawca w duplikacie świadectwa pracy z nie wskazał charakteru zatrudnienia oraz nie podał, że praca wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Kolejną decyzją z dnia 11.05.2016r. organ rentowy ponownie odmówił S. M. prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Nie uznano bowiem okresu od 23.06.1975r. do 02.08.1975r. w KWK (...) oraz od 06.08.1975r. do 31.03.1984r. w Przedsiębiorstwie (...) w K., bowiem wnioskodawca nie przedłożył na ten okres stosownego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W odwołaniach od powyższych decyzji S. M. podnosił, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach pod ziemią w Kopalni (...) jako górnik ładowacz, zaś w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako elektromonter górniczych urządzeń elektrycznych dodając, że prace te wykonywał bardzo często pod ziemią oraz, że polegała ona na kłaczeniu i montażu urządzeń elektrycznych.

W odpowiedziach na odwołania (...) Oddział w R. wnosił o ich oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw wydania zaskarżonych decyzji.

Wyrokiem z dnia 23 września 2016 r. sygn. akt IV U 704/16 Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał S. M. emeryturę od dnia 23 marca 2016 r. oraz w pozostałej części oddalił odwołania.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., działający przez pełnomocnika, złożył apelację od wyroku Sądu I instancji. Rozpoznający złożony środek odwoławczy Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z 16 maja 2017 r. sygn. akt III AUa 918/16 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie.

W uzasadnieniu orzeczenia kasatoryjnego Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy dla zweryfikowania treści wydanego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, nie poczynił żadnych zabiegów, bezkrytycznie przyjmując, że wnioskodawca jako elektromonter górniczych urządzeń elektrycznych wykonywał pracę pod ziemią. Tymczasem powyższy wniosek nie ma żadnego poparcia w dokumentacji z akt osobowych, która wszak ma stanowić dla pracodawcy podstawę do wydania świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Sąd Apelacyjny zauważył, że analiza dokumentacji osobowej potwierdza jedynie, iż wnioskodawca zatrudniony był w charakterze elektromontera górniczych urządzeń elektrycznych, natomiast nie wynika z niej aby taka praca wykonywana była pod ziemią oraz by świadczona była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – jak to ujęto w wydanym świadectwie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie zupełnie pominął informacje o tym, że wnioskodawca musiał przechodzić badania psychologiczne i przedstawiać zaświadczenia o zdolności do wykonywania prac na wysokości. Sąd I instancji nie zwrócił również uwagi fakt, że z treści wydanej wnioskodawcy opinii, z której zaznaczono, że był on fachowcem przy montażu kabli wysokich napięć, nie wynika czy były to prace pod ziemią. Sąd Apelacyjny wytknął też Sądowi I instancji, że ten nie tylko zaniechał przesłuchania wnioskodawcy na okoliczność jakie faktycznie prace wykonywał ale też przesłuchania świadków mimo, iż S. M. w jednym z odwołań wskazywał, że może taki dowód przedstawić.

Wobec powyższych braków postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd Apelacyjny w celu ustalenia jak faktycznie przebiegało zatrudnienie wnioskodawcy w spornym okresie oraz z jakich względów następca prawny pracodawcy uznał, iż pracę wnioskodawcy można zakwalifikować do prac w warunkach szczególnych, nakazał przeprowadzić stosowne postępowanie dowodowe tj. przesłuchanie wnioskodawcy, przesłuchanie świadków, skierowanie stosownych zapytań do pracodawcy wnioskodawcy oraz ocena dokumentów z akt osobowych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego dopiero tak zgromadzony materiał dowodowy – nie wykluczając możliwości przeprowadzenia jeszcze innych dowodów, czy to zawnioskowanych przez strony procesu, czy też dopuszczonych przez Sąd z urzędu - pozwolić może na poczynienie prawidłowych ustaleń, a w efekcie na właściwą ocenę prawną sprawy w kontekście spełnienia przez wnioskodawcę S. M. wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego, przewidzianych w art.184 ustawy emerytalnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. M. urodził się (...) i w dniu 25 lutego 2016r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę w wieku obniżonym ze względu na wykonywanie przez niego pracy w warunkach szczególnych powołując się na dokumenty złożone do akt organu rentowego.

Poza sporem pozostaje, że na dzień 1 stycznia 1999 r. S. M. wykazał 26 lat 3 miesiące i 11 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz 11 lat 7 miesięcy i 26 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca był członkiem OFE, jednakże złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, na dochody budżetu państwa.

(akta organu rentowego – decyzja z dnia 15.07.2016 r.)

Kwestią sporną było zatrudnienie wnioskodawcy w warunkach szczególnych w okresie od 6.08.1975r. do dnia 31.03.1984r. w Przedsiębiorstwie (...) w K..

W celu udowodnienia okresów zatrudnienia, w tym stażu pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca S. M. złożył stosowną dokumentację w tym świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 9 czerwca 2016 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w M., będące następcą prawnym Przedsiębiorstwa (...) w K.. W świadectwie tym wskazano, że S. M. w okresie od 06.08.1975r. do 31.03.1984r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę jako elektromonter górniczych urządzeń elektrycznych wymienioną w Wykazie A dział I poz. 1 pkt 35 i 37 wykazu stanowiącego załącznik do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983r.

(akta sprawy- świadectwo pracy z dnia 9 czerwca 2016 r.)

Na okoliczność czy wykonywane przez wnioskodawcę prace spawalnicze były pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych i czy w całym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych przez co najmniej 15 lat, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem.

Powołany w sprawie biegły specjalista ds. organizacji i zarządzania przemysłem w opinii z dnia 17.10.2017 r. dokonał analizy zatrudnienia wnioskodawcy w oparciu o dokumentację osobową wnioskodawcy oraz dokumentację ZUS i stwierdził, iż wnioskodawca w okresach od 6.08.1975r. do 8.02.1982 r. oraz od 10.05.1982 r. do 31.03.1984r. świadczył pracę elektromontera górniczych urządzeń elektrycznych wykonywaną pod ziemią, prace na powierzchni związane z montażem urządzeń elektroenergetycznych oraz z zasilaniem i przesyłaniem energii elektrycznej do kopalń, prace spawalnicze świadczone zarówno pod ziemią jak i na powierzchni.

Sąd ustalił, że wnioskodawca w okresie w okresach od 6.08.1975r. do 8.02.1982 r. oraz od 10.05.1982 r. do 31.03.1984r. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w K.. W tym zakładzie pracy wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku elektromontera górniczych urządzeń elektrycznych. W ramach tego angażu faktycznie świadczył pracę elektromontera górniczych urządzeń elektrycznych wykonywaną pod ziemią, prace na powierzchni związane z montażem urządzeń elektroenergetycznych oraz z zasilaniem i przesyłaniem energii elektrycznej do kopalń, prace spawalnicze świadczone zarówno pod ziemią jak i na powierzchni. Pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład świadczył usługi dla kopalń bowiem specjalizował się w wykonywaniu prac elektrycznych pod ziemią. Wnioskodawca świadczył pracę w wielu kopalniach m in w Kopalni (...) w J., Kopalni (...) w J., Kopalni (...) w J., Kopalni (...) w B. czy Kopalni (...). Praca wnioskodawcy polegała m in. na montażu kabli wysokiego napięcia w szybach o głębokości ok 1000 metrów. Z uwagi na specyfikę pracy elektromontera pod ziemią, głębokość szybów oraz wymiary tuneli wnioskodawca pomimo pracy pod ziemią częstokroć pracował na wysokości, stąd też zobowiązany był do przedkładania systematycznie uaktualnianych uprawnień do pracy na wysokości. W ramach pracy elektromontera wnioskodawca wykonywał również prace spawalnicze zarówno pod ziemią jak i na jej powierzchni. Spawał elektrycznie takie elementy jak uchwyty na przekopach czy uchwyty do mocowania izolatorów umożliwiające podwieszenie trakcji. W czasie zatrudnienia wnioskodawca stale podnosił kwalifikacje. W 1978r. ukończył kurs spawacza elektrycznego i gazowego, w 1979 r. kurs montażu muf i głowic kabl. 1-30 kV, zaś 07.10.1981r. uzyskał tytułu mistrza w zawodzie elektromonter.

(zeznania wnioskodawcy S. M., dokumentacja w aktach organu rentowego, aktach osobowych wnioskodawcy, opinia biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem z dnia 17.10.2017 r.)

Sąd dokonał powyższych ustaleń na podstawie wskazanych wyżej dowodów.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, albowiem zostały sporządzone przez powołane do tego organy w zakresie przypisanych im kompetencji i w przewidzianej formie, a ich treść nie budzi wątpliwości Sądu. Autentyczność zaś dokumentów prywatnych nie była podważana przez strony postępowania.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy w zakresie w jakim wskazywał ona na charakter oraz czasookres wykonywanej pracy. Za niewiarygodne Sąd uznał jedynie twierdzenia wnioskodawcy jakoby w spornym okresie wykonywał on tylko prace pod ziemią. Zeznania te stoją w sprzeczności z uznaną przez Sąd za wiarygodną dokumentacją zalegającą w aktach osobowych wnioskodawcy, z której jasno wynika, że wnioskodawca wykonywał swoją pracę zarówno pod ziemią jak i na jej powierzchni. Jako wiarygodną Sąd uznał również opinie biegłego organizacji i zarządzania przemysłem z dnia 17.10.2017 r. Należy zaznaczyć, że opinia biegłego, jakkolwiek oparta na wiadomościach specjalnych, to tak jak i zeznania świadków, jest dowodem, którego ocena w kontekście całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, należy do Sądu.

Sąd zgodnie z regułą zawartą w art. 233 k.p.c., dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, która przełożyła się na ostateczny wynik niniejszego postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie uprawnień wnioskodawcy S. M. do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej. Wnioskodawca bezspornie posiada ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 1 stycznia 1999 r., natomiast spornym w sprawie był staż pracy w warunkach szczególnych. Spornym między stronami było zatrudnienie wnioskodawcy w okresie od 6.08.1975r. do dnia 31.03.1984r. w Przedsiębiorstwie (...) w K...

Zgodnie z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku określonego w art. 32 ustawy emerytalnej, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999r. osiągnęli oni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wymagany według przepisów dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat (dla mężczyzn), mają 25 lat okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie przystąpili do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43 ze zm.) , do którego odsyła art. 32 ustawy emerytalnej określają niższy wiek emerytalny, rodzaje prac i stanowisk oraz warunki na podstawie których przysługuje prawo do emerytury. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Te okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Warunkiem niezbędnym do uzyskania na podstawie przepisów powołanego rozporządzenia emerytury przez pracownika, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, jest spełnienie łącznie następujących przesłanek z § 3 i § 4 ust. 1 w/w rozporządzenia, tj. dla mężczyzn osiągnięcie wieku 60 lat, posiadanie

okresu zatrudnienia w wysokości 25 lat, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczonymi do okresów zatrudnienia oraz legitymuje się 15 – letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Należy przy tym zauważyć, że o tym czy praca był wykonywana w szczególnych warunkach decyduje nie stanowisko, lecz wykonywane czynności. Ustalenie zatem, jakie prace wnioskodawca faktycznie wykonywał, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia (z uzasadnienia wyroku SN z dnia 21.04.2004r., II UK 337/03).

Należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 9 kwietnia 2009 r. sygn. I UK 316/08 w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że pracownik albo ubezpieczony ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia - także wówczas, gdy z dokumentu (np. zaświadczenia o zatrudnieniu) wynika co innego (art. 473 k.p.c.). Należy wprawdzie stwierdzić, że okres zatrudnienia w szczególnych warunkach organ rentowy stwierdza na podstawie wystawianych przez zakład pracy świadectw pracy, jednakże pracownik nie może ponosić ujemnych konsekwencji za niedokładności w określaniu stanowisk pracy przez pracodawcę, albo braku wystawienia stosownych zaświadczeń, jeżeli w sposób niebudzący wątpliwości wykaże, że wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd w toku postępowania zainicjowanego odwołaniem wnioskodawcy nie może zatem ograniczyć możliwości udowodnienia, że dana praca wykonywana była w szczególnych warunkach jedynie do świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionych według ustalonego w przepisach wzorca, lecz powinien wszelkimi dostępnymi dowodami wskazanymi przez strony postępowania dokonać oceny czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie.

W toku ponowionego postępowania, zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego, koniecznym było poczynienie ustaleń jak faktycznie przebiegało zatrudnienie wnioskodawcy w spornym okresie oraz z jakich względów następca prawny pracodawcy uznał, iż pracę wnioskodawcy można zakwalifikować do prac w warunkach szczególnych. Koniecznym dla rozstrzygnięcia sprawy było zatem przeprowadzenie stosownego postępowania dowodowego tj. przesłuchania wnioskodawcy, przesłuchania świadków, skierowanie stosownych zapytań do pracodawcy wnioskodawcy oraz ocena dokumentów z akt osobowych.

Sąd Okręgowy przeprowadzając postępowanie dowodowe uwzględnił powyższe wytyczne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, ustalając, że wnioskodawca spełnił ostatnią sporną przesłankę, która jest wymagana do przyznania prawa do emerytury w wieku 60 lat (dla mężczyzn), a mianowicie udowodnił, że na dzień 1.01.1999r. legitymował się co najmniej 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Po zbadaniu okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) w K. od 06.08.1975r. do 31.03.1984r. i wykonywanych w tym czasie czynności, Sąd uznał, że wnioskodawca w okresach od 6.08.1975 r. do 8.02.1982 r. oraz od 10.05.1982 r. do 31.03.1984 r. świadczył pracę elektromontera górniczych urządzeń elektrycznych wykonywaną pod ziemią, prace na powierzchni związane z montażem urządzeń elektroenergetycznych oraz z zasilaniem i przesyłaniem energii elektrycznej do kopalń, prace spawalnicze świadczone zarówno pod ziemią jak i na jej powierzchni. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dowodami przesądzającymi takie ustalenia Sądu były nie tylko zeznania wnioskodawcy, ale także opinia biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem, dokumentacja zalegająca w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych wnioskodawcy.

Dodatkowo należy wskazać, iż prace pod ziemią, prace na powierzchni związane z montażem urządzeń elektroenergetycznych oraz z zasilaniem i przesyłaniem energii elektrycznej do kopalń czy prace spawacza wykonywana zarówno pod ziemią jak i na jej powierzchni zaliczają się do prac o których mowa odpowiednio w wykazie A, dziale I, pkt. 1(prace w górnictwie, prace pod ziemią), w wykazie A dziale II (prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych) oraz w wykazie A dziale XIV pkt 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorym)

załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd zatem na podstawie niebudzących wątpliwości dowodów z zeznań wnioskodawcy, opinii biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem, a także na podstawie dokumentów zalegających w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych wnioskodawcy stwierdził, iż niesłuszne było stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Uwzględnienie bowiem uznanego przez organ rentowy stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat 7 miesięcy i 26 dni oraz uznanych przez Sąd okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K. od 6.08.1975r. do 8.02.1982 r. oraz od 10.05.1982 r. do 31.03.1984 r. , pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca posiada udowodniony co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, w dacie wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca spełniał wymóg stażu zatrudnienia w szczególnych warunkach i ogólnego stażu ubezpieczeniowego. Należy zauważyć, iż wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do uzyskania prawa do emerytury od daty osiągnięcia 60 –go roku życia czyli od dnia 23 marca 2016 roku.

Sąd Okręgowy pragnie również wskazać, że do zasad przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych zastosowanie ma art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie, z którym, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przy czym w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego (ust. 1a). W niniejszej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, niezbędnym dla wyjaśnienia okoliczności spornych w sprawie było przeprowadzenie dowodów z przesłuchania wnioskodawcy oraz opinii biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem i dopiero tak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia, co powoduje, iż nie można uznać, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Skutkiem powyższego Sąd stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury poczynając od dnia 23 marca 2016 roku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III sentencji wyroku, znajduje postawę w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie, z którymi strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W przedmiotowej sprawie kosztami poniesionymi przez S. M. były koszty wynagrodzenia reprezentującego go w sprawie profesjonalnego pełnomocnika, które zgodnie z § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), wynoszą 360 zł.